

ДЖУЛІЯ

Джулія силкується пригадати, чи не арештовувала колись раніше чоловіка, який сидить через один столик від неї. Він відпочиває з дружиною і двома дітьми, замовляє карамельний чизкейк, а вона майже певна, що колись обвинувачувала його в убивстві. Світло приглушене — точно не скажеш.

Аби приховати від чоловіка й доньки, на що дивиться, Джулія зосереджує погляд на меню.

— *Nando's*¹ стали якісь гидотні останнім часом, еге ж? — каже Женев'єв.

Джулія всміхається своїй зверхній єдиній дитині.

— У чому саме? — наїжачується Арт.

Арт (названий так на честь Арта Гарфанкела) — її чоловік. Учитель англійської, нерішучий педант, остання людина, яка ще ставить крапки з комою в повідомленнях. І донедавна — любов усього її життя.

Імовірно вбивці приносять чизкейк. Чоловік підіймає голову, а Джулія в цей час спостерігає за ним.

¹ *Nando's* — мережа південноафриканських фастфудів, де подають страви з португальської гострої курки пері-пері. Заснована 1987 року в Йоганнесбурзі; відтоді відкрито понад 1200 закладів у 30 країнах світу; популярна в Британії. (Тут і далі, якщо не зазначено інше, примітки перекладача).

У нього два телефони, обидва лежать перед ним на столі екраном униз. Явна ознака злочинця. Вона майже певна, що так і є. Щось таке у виразі обличчя...

— Та просто, ну знаєш... Усі ці «зухвалі *Nando's*»¹, і все таке, — іронічно каже Женев'єв і бере меню.

На ній чорний светр із коміром-хомутом, заправлений у джинси з високою посадкою. Великі золоті сережки-кільця. Виглядає вона чудово, але якби й ні — не переймалася б. У цьому вся Женев'єв: робить, що їй заманеться. Часом Джулія тішиться, що виховала таку сильну жінку. Часом — не дуже.

Зараз сьома вечора, і Джулія не до кінця вірить, що вона тут. Що нічого не сталося, що їй це здалося.

— У них смачна курка, — м'яко каже Арт, можливо, трохи ображений: це він обирав ресторан.

Чизкейк майже доїдено. Джон. Джулія гадає, що його звати Джон. Вона знову кидає на чоловіка погляд, а тоді витягає свій телефон. «Джон убивство Портисхед», — набирає в Google. Джулія певна, що його ще не мали випустити з в'язниці. Тоді жорстоко зарізали людину в центрі міста... Він забрав життя, і не так давно.

Параметри пошуку надто широкі; Google видає за багато результатів. Вона роздумує, як сформулювати запит інакше, і тут телефонний дзвінок: це відділок.

— Пані головний детективе-інспекторе Дей, — лунає в персональному мобільному Джулії (який завжди з нею) голос керівника слідства.

¹ Авторці йдеться про поширений серед британської молоді мем *Cheeky Nando's* — буквально «Зухвалий *Nando's*», — яким у соцмережах супроводжують розповіді про обіди з друзями в ресторанах мережі.

У Джулії передбачувано обривається серце.

— Щойно надійшло повідомлення про зникнення людини з групи високого ризику, — каже він.

Серце в Джулії вже в п'ятах.

Вона зітхає. Пропала курка пері-пері, не буде жартів із Женев'єв. Тільки — праця. «Така робота. Така робота», — повторює вона собі. Після двадцяти років у поліції ця фраза стала її мантрою.

Вислухавши подробиці, вона втуплюється в стіл. Зникла двадцятидворічна жінка. Жодних психічних захворювань. Востаннє з'являлася на камерах спостереження вчора. Сусіди зателефонували до поліції, коли вона не повернулася додому. Оце й усі факти.

Але Джулія певна: за фактами стоїть дещо інше. Дещо інше. Те, чого вона поки не може назвати. Але так їй підказує глибинна інтуїція детектива. І вона здригається в тьмяному залі ресторану.

— Мені треба на роботу, — каже Джулія якраз у той момент, коли приносять замовлення. Паруючий качан кукурудзи, картопляне пюре, курка... Вона із сумом дивиться на страви.

Підводячись, кидає погляд на ймовірного вбивцю за столиком зліва від них.

— Якщо раптом побачите, як він піде, — тихенько каже вона Арту й Женев'єв, — зможете записати номери його машини?

Джулія завжди була зам'якою як для офіцера поліції. Поспішаючи до відділка, вона думає саме про це. Вона вже готова інструктувати команду, але зупиняється,

помітивши свого давнього інформатора Прайса, до якого завжди відчувала надмірну симпатію. Він сидить на одній із лав, на обличчі застиг подив, наче хтось на мить зупинив планету.

Вона вже збирається поцікавитися, що він тут робить. Не може стриматися; це відчуття пронизує її, навіть попри зайнятість. Пораньте Джулію — і вона стече цікавістю до тих, хто їй не байдужий, тобто до всіх.

Прайс сидить, схрестивши ноги в щиколотках, перекинувши руку за спинку металевого стільця, ніби в себе вдома; та Джулія знає, що він наляканий. Це й не дивно: він живе з інформації — а це найнебезпечніший із товарів.

У нього золотаво-каштанове волосся, так щедро намащене гелем, що рудуватий відтінок переходить у каштановий. Ластовиння. Шкіра, яка легко згоряє й вкривається рум'янцем. Він шотландець, родом із Глазго, так і не позбувся акценту, хоча переїхав сюди 17-річним юнаком двадцять років тому.

— Що привело тебе сюди? — запитує Джулія, зупиняючись біля нього в порожньому вестибюлі.

Тхне промисловим очищувальним воском та несвіжими обідами для затриманих; до них переважно входить м'ясо, яке чомусь не потребує заморожування й має термін придатності до кількох років.

Більшість ламп погашені. У неробочі години відділок здається Джулії неймовірно романтичним: наче зачинений музей, до якого тільки вона має доступ, як кадр із фільму, у якому тільки їй дозволено блукати.

— Те та се, — відповідає він.

Він розумник, цей Прайс, стратег; раз нічого не каже — значить, має причини.

— Тобто? — уточнює вона.

Навряд Прайса хоч раз допитували: він інформує лише її. Він швидкий, слизький, а до того ж забавний; але його ніколи не заарештовували. Джулія майже завжди мала справу з ним поза межами відділка.

З'являється сержант, відповідальний за тримання під вартою, із чашкою тутешньої кави. Джулія кидає на неї оком.

— Зробив одну для себе, еге ж? — каже вона.

Сержант її ігнорує.

Вона ще раз оглядається на Прайса, тоді зітхає й рушає до службового кабінету, дорогою зупиняється на кухні. Наливає чаю: три ложки цукру, багато молока (частково, щоб охолодити напій і знизити ризик — у камерах тимчасового тримання чай, залитий окропом, заборонений, бо це зброя). Скляночка гріє їй пальці. Їй кортить чаю, адже за весь день випила лише склянку в *Nando's*, але вона стримується. Забагато роботи. Треба з'ясувати, що відбувається з Прайсом. Перевірити дані щодо того вбивці з ресторану. А потім — головне: мабуть, доведеться шукати зниклу жінку.

Коли вона повертається у вестибюль зі скляночкою в руці, Прайс одразу тягне до нього руку.

— Ох-х-х, міс, — задоволено промовляє він і відсьорбує чаю, — і цукор є. Я винен вам чайові. Скільки буде десять відсотків від нуля? — різко регоче він.

Поводиться він уїдливо, але вона певна: якби вони помінялися ролями — він також приніс би їй чаю.

Вона всміхається й уникає погляду сержанта. Краще наразитися на осуд з боку колег за надмірну фамільярність, ніж пів ночі мучитися думками, як там Прайс і чи пив він щось гаряче цього дня, а то й тижня. У нав'язливих нічних думках Джулії немає рівних. Власне, це стосується й нав'язливих думок посеред дня.

— Щастя тобі, гаразд? — каже вона йому.

У відповідь він мовчки салютує їй скляночкою.

Повернувшись до кабінету, перед проведенням брифінгу для команди вона переглядає справу вбивці. Його звали Джон, Джон Гіббонс. Вона просить конвоїра перевірити, чи він досі в чоловічій тюрмі в Бристолі. Мабуть, то був хтось інший. На годиннику майже восьма вечора, два завдання виконано, одне — перед нею. Джулія опускає обличчя в долоні й замислюється, чи не податися на роботу в супермаркет. Та річ у тім, що ніщо інше не буде їй до вподоби. Ніщо вона не любитиме так, як це заняття. А тримати баланс у взаєминах із тим, кого або що любиш, нікому не під силу.

Джулія прикріплює зроблене апаратом *Polaroid* фото Олівії на дошку в кімнаті для брифінгів. Це пошарпана, стара кімната: підвісна стеля, страшненький килим. Чомусь прибиральники наводять у ній порядок рідше, ніж в інших кабінетах, тому тут багато старих скляночок з-під кави, висить запах повсюдної портисхедської вологості, валяються якісь папірці з давніх розслідувань.

Вертикальні жалюзі 1970-х років затуляють вечірне небо, і, дивлячись на них, Джулія міркує, де зустріла більше вечорів: тут чи деінде. Це не теплий зал *Nando's*

поруч із дитиною, але, хоч як дивно, щось, може, навіть більш вагоме: для Джулії — це дім. Як підтвердження цього, вона знімає взуття й занурюється в розслідування, перевтілюється принаймні на якийсь час на ту, якою має бути: на детектива, для якого все інше — другорядне.

Заходять інші члени команди. У всіх утомлений вигляд. Дехто ще не встиг піти з роботи. Декого викликали з вечер, побачень, батьківських зборів. У Портисхеді немає спеціально призначеної команди для розслідування тяжких злочинів. Її зібрали поспіхом, коли вирішили, що справа набуває високого ризику, залучили детективів та аналітиків з інших команд, і Джулія сподівається, що до групи ввійшли хороші люди. Дехто їй подобається, дехто — ні. Нічого не поробиш.

Вона вдивляється у фото Олівії. Граційна білявка, але з міцним носом, що додає їй зовнішності різкості. Джулія тягнеться поправити фото, щоб висіло рівніше. Клейка стрічка, на яку воно прикріплене, стара, висхла й не виконує своїх функцій; ось вам і поліцейські бюджети. Це фото з паспорта (світлини в *Instagram* були надто художні: то вона в сонцезахисних окулярах у формі сердечок, то затуляється ріжком морозива). Дівчина широко всміхається, оголюючи криві зуби. Досконала недосконалість — ця яскрава риса молодості.

Джулія зазирає їй у вічі й думає, що ніхто насправді не зникає остаточно для самих себе. Тільки для тих, кого залишає за плечима.

Доля Олівії їй, може, поки й не відома, але своє найближче майбутнє вона чітко бачить: безсоння, безкінечне обговорення конфіденційних деталей удома.